

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

Τιμὴ ἑτησία τῆς Εφημερίδος ἐντὸς τῆς ἑπικρατείας Δραχ. 30.
καὶ ἐκτὸς 36
Ἐμὴ καταχωρήσεις διὰ τὰ δικαστικά. 12 δι' ἑκάστην γραμμὴν.

Ὅσοι ἐν τοῖς πολέμοις συμφέρει τοὺς εὐψυχότατους πρώτους, τάττειν, οὕτως ἐν ταῖς πολιτείαις λυσισταλῶσι τοὺς φρονιμοτάτους καὶ δικαιοτάτους προσεταναὶ τοῦ πλῆθους. « Ἀριστοτελῆς. »

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὴν Νομοθετικὴν τὰ ἑξῆς.

Δὲν πρέπει, ἀναμφισβότως, νὰ πέσωμεν εἰς ἀντεγκλίσεις κατὰ τι πεπελαιωμένας ἐναντίον τοῦ ἀπίστου Ἀλβιόνος· ἀλλ' ἤθελε πάλιν λογιστῆ ἄλλη κατάχρησις ἂν κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τὴν ὁποῖαν κρατοῦν ἀναλοῦτως οἱ ἄρχοντες τῆς Ἀγγλίας ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν εἰς τὸ ἔξωτερικόν. Ὡς πρὸς τὴν Γαλλίαν μάλιστα θλίπομεν διχόμενον πάντοτε, εἰς ὅλας τὰς ὑπουργικὰς μεταβολὰς, αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνησυχίας ζηλοῦσιαι, τῆς ἐνοχλητικῆς καὶ καταδυναστικῆς παρζμονεύσεως, τὸ ὁποῖον μεταβλίνει ὡς κληρονομία ἀπὸ τοῦ τέρους εἰς τοὺς οὐίγγους καὶ ἀπὸ τοῦ οὐίγγους εἰς τοὺς τέρους.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ.

ΤΟ ΚΙΜΠΑΠΙ.

Ὁ Κ. Φριδερίκος τοῦ Σ. ἐσχάτως κάταταχθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν γαλλικῆς πρεσβείας, διαβαίνων μίαν ἡμέραν κατὰ τὰς 2 ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, ἀπὸ τῆς βορβορώθη μικρὰν πλατείαν ὅπου κείται ἡ ἀγορὰ τῶν σκλάβων, παρετήρησεν ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἐνὸς ἐργαστηρίου ἐχούσης σαιδαρτὴν σκίπην ἕνα μέγα τοῦρκου δετις, γυμνὰς τὰς χεῖρας μέχρη τῶν ἀγκώνων, καὶ κρατῶν μίαν μεγάλην μάχαιραν τοῦ μαγειρείου, δὲν ἔπαυε νὰ προσκαλῆ τοὺς διαβάτας κτυπῶν ἀδιακόπως μὲ τὴν πλατείαν τῆς μαχίρας τοῦ ἕνα προβάτου νεωστὶ ἐγδαρμένον, κρεμάμενον δι' ἐνὸς ἀγγιστροῦ σιδήρου ἐξωθεν τοῦ ἐργαστηρίου.

Τίς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἠρώτησεν ὁ Φριδερίκος τὸν διερμηνεὶα τῆς Πρεσβείας ὅστις τὸν ἐσυνώδευεν, καὶ τί θέλει νὰ εἴπῃ μὲ τὰς φωνὰς του καὶ μὲ τὰ παράδοξα νεύματά του;

Ὁ ἰδιόδοξο! μὴ περιπαίζετε, ἀπεκρίθη ὁ διερμηνεὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, τοιοῦτος ὡς τὸν βλέπετε, ὅλος κεκαλυμμένος ἀπὸ πλάκας ψύχους καὶ αἵματος, εἶναι ὁ καλῆτερος μάγειρος, ὁ πλέον ὀνομαστός τοῦ παλαιῦ Σταμπόλ' ἂν πεινάτε

Μετὰ τοὺς πολέμους τῆς αὐτοκρατορίας, μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ 1814 καὶ τὰς καταδυναστικὰς συνθήκας τοῦ 1815, ἐφαίνετο τοῦλάχιστον ὅτι ἡ ζήλοτυπος ἀλαζονεία τῆς αἰωνίου ἀντιζήλου μας εὐχαριστήθη διὰ πάντα. Αὐτὴ ἠθέλησε νὰ μᾶς καταστήσῃ ἀνικῶνους διὰ μίαν πάλιν, τὸ ἐπίτευχε, ὁ σκοπὸς τῆς ἰσχυρᾶς φιλοδοξίας τῆς ἀπέδη κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς. Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸ κενὸν ὄνομα τῆς τοῦτο, ὅταν ἀνεφάνη ὅτι ἐγενεὶ φίλη μας. Δύνεται τις ν' ἀποδώσῃ τὰ δείγματα τῆς καρδιακῆς ἀγάπης, εἰς τὸ δίστημα τῶν 25 ἐτῶν, εἰς ἄλλο τι παρὰ εἰς τὴν εὐχαριστήθειαν ματαιοφροσύνην, εἰς αὐτὴν τὴν ἐγωιστικὴν καὶ δραματικὴν γεναιοφροσύνην ἧτις κρύπτει τὸν νικητὴν ἐχθρὸν ὑπὸ τὰ χαιδεύματα τὰ ὅποια λαμβάνει ὁ νικημένος ἐχθρὸς;

Ἡ ἐπίδειξις αὐτὴ διήρκασε κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον ἡ Γαλλία, ἐκκενωθεῖσα ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τοῦ ἀργύριον, περιεκλείσθη μετριοφρόνας εἰς τὰ ὄρια τὰ ὅποια ἐσμικρύνθησαν τοσοῦτον ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν ἐπιβρόχην. Ἡ ἐπιβρόχης τῆς ξένης· συνενώσεως ἐπεβάρυνε ὁ

ἄς ἐμῶμεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, θέλομεν φάγει ὁμοῦ ἐν πιάτῳ κ ι μ π ἄ π ι.

— Κιμπάπι! τί πράγμα εἶναι αὐτὸ ἐπανελάθειν ὁ Φριδερίκος μὲ περιφρονητικὴν φωνήν, διότι τὸ ἔξωτερικόν τῆς κατοικίας δὲν ἦτο πλέον ἐλκυστικὸν παρὰ τὸ ἔξωτερικόν τοῦ μαγειρείου.

— Θέλετε τὸ μάθει ἂν ἐμῶμεν μέσα, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς· μὴ τὰ πολυπραγμονεῖτε, πιστεύετε με, σὰς ὀμνῶ ὅτι θέλετε μετανοήσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὰς προλήψεις σας.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς βιβαίσεως, χωρὶς νὰ πείσῃ ἐντελῶς τὸν Φριδερίκον, τὸν ἔκαμε μ' ὄλον τοῦτο νὰ ἀποφασίσῃ νὰ δοκιμάσῃ τὸ πρᾶγμα· καὶ εὐθὺς ὁ συνοδοιπόρος του διευθυνόμενος μετ' αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐργαστήριον ἐπλησίασεν οἰκεικῶς εἰς τὸν μαχαιρᾶν, ὅστις εἰς τὸν πλησιασμόν του, ἄρχισε νὰ κάμῃ σχήματα καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ τὸν ὀραιώτερον τρόπον.

— Καλὴ ἡμέρα σας, Καρὰ—Ὁ γλου! τοῦ εἶπεν, ἰδὼ ἕνας φράγκος ἀπὸ τοὺς φίλους μου τοὺς ὁποῖους σὲ φέρω, εἰς τὴν ὁποῖον ἀνεφέρα περὶ τῆς ἐξαιρέτου μαγειρικῆς σου ἐτοιμάσέ μας τὸ καλῆτερον πιάτο τοῦ κιμπάπιου.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, εἰς αὐτὸν τὸ χαιρειτὸν, ἐφύττωσεν ἀπὸ τὴν ὑπερφάνησιν καὶ

λὴν τῆς τὴν ζωὴν. Ἡ Εὐρώπη ἦτον εἰς στρατιωτικῆς καθήμενος εἰς τὴν θύραν τῆς διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκ τοῦ οἰκήματός τῆς ἐξόδον. Ἡ φροντίς εἰς τὸ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς τῆς, νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ τοσοῦτον νέα δι' αὐτὴ κατὰ τῆς εἰρήνης, ἐγγυάτο τὴν μετριοφροσύνην τῆς, τὴν ὑπόκλισιν τῆς, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν κατὰ τὴν γλώσσαν τῶν νικητῶν.

Ἄλλ' ἡ Γαλλία εἶναι τόπος μὲ πολλὰ βοηθήματα· εἰς ἐλλείψιν γῆς εὕρισκε μὲ τὴν πνευματικὴν δύναμιν, μὲ τὴν εὐροίαν, καὶ τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τῶν παιδῶν τῆς, ἀρετὰ καὶ βέβαια στοιχεῖα πλοῦτος, προόδου, δυνάμεως. Εἰς ὀλίγα ἔτη ἡ Γαλλία ἀνεπλήρωσε τὰς ζημίας τῆς, ἐδιπλασίασε τὴν διομηχανίαν τῆς, ἐβελτίωσε τὴν γεωργίαν τῆς, ἐπολλαπλασίασε τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαοῦ τῆς. Ἀνεκτίσθη διὰ τῶν πνευματικῶν πριόντων τῆς τὴν εἰς τὸν κόσμον ὑπεροχὴν τῆς, ὑπεροχὴν κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον διαρκῆν καθ' ὅσον εἶναι ὅλος ἡθικῆς, ὅλος εἰρηνικῆς, ὑπεροχὴ ἄνωτέρη καὶ προκριτοτέρα ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν τῆς ἔδωκεν καὶ τῆς εἰ

τὴν χαρὰν τοῦ. Ἐπροσκαλεσε μ' ἕνα θριαμβευτικὸν τρόπον τὸν Φριδερίκον νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ οἴκου. μετὰ τοῦτο, κόπτων ἐν κομάτι μεγάλου κρέατος ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ προβάτου, τὸ κατέκοψεν εἰς μικρὰ κομμάτια, τὰ ὅποια τὰ διεπέρασεν εἰς ἕν μακρὸ σουβλίον καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὴν φωτίαν.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ Φριδερίκος καὶ ὁ διερμηνεὺς ἐκάθησαν, μὲ ἑσταυρομένους πόδας ἐπὶ ἐνὸς σοφῆ ὑψομένου περὶ τὴν αἴθουσαν. Τὸ ἐργαστήριον ἦτον ἤδη γεμάτον ἀπὸ ἀνθρώπων· τὰ ὄμματα τοῦ Φριδερίκου περιεφέροντο μὲ περιέργειαν εἰς τοὺς πλησίον του, διὰ νὰ κρίνῃ προτιότερα τί ἤδυνκτο νὰ εἶναι τὸ εὐτυχές αὐτὸ πιάτον τοῦ κιμπάπιου· ἀλλ' αἱ προσιδεις (πινάκια), ἡμικενομένα, ἐμαρτύρουσαν φανερὰ τὴν ὀρεξίν τῶν προσερχομένων, καὶ ὁ διερμηνευτὴς ἐμῆδία μὲ πονηρίαν ὑπὸ τὸ γένειόν του.

Τέλος πάντων ἐφάνη ὁ Καρὰ—Ὁ γλους φέρων, εἰς ὑαλιστὸν πινάκιον χαλκοχρῶμενον, μίαν εἰκοσάδα τμημάτα ἐψητοῦ προβατίνου καπνίζοντος περιστολυσμένου μὲ φύλλα ἰνσαλάτσας, μεμυγμένα μὲ τμημάτα ἡμιεψημένα ἄρτου. Ἐθεσε τὸ πινάκιον εἰς τοὺς πόδας τῶν ξύλων τοῦ ἐπὶ ἐνὸς χαμηλοῦ τραπέζιδιου, δέκα δακτύλων ὕψους, ἔπειτα τοῖς ἔκαμεν ἕνα μίγα χροστισμένον ἢ ἀπα

Φήρεσαν κατά διαδοχὴν τὰ ὄπλα, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐπιβροή τῆς ἰσωτερικῆς ἀναπτύξεως τῆς Γαλλίας τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ ἀποκατάστασις (restoration) ἠσθάνθη μίαν ἡμέραν τὴν στενοχωρίαν. Διέβη ἐκ τούτου τὰς θάλασσας διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν τύχην τῆς ἐκτάσεώς της τὴν ὁποίαν αἱ συνθήκαι ἀπεποιήθησαν νὰ τῆς δώσουν. Κατεκτήθη τὸ Ἀλγέριον. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἡ φίλις τῆς Ἀγγλίας ὑπέστη παρὰδοξον ἀλοιωσιν. Πλήρη συγκαταβάσεως διὰ τὴν μικρὰν Γαλλίαν, κατέστη ἀδιάλλακτος διὰ τὴν προσπαθοῦσαν ν' αὐξηθῆ Γαλλίαν. Δὲν ἐξετάζομεν ἐνταῦθα τὸ ὅσον ἀμφισβητούμενον ζήτημα τοῦ νὰ γένη γνωστὸν ἂν ἰσχυρωθῆ μετ' αὐτῆς ἡ ἐκκένωσις τοῦ Ἀλγερίου ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὡς πρᾶγμα ἀδιαφιλονίκητον, τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλίς ἔσυρε τὴν ὑποστήριξίν της πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἣτις συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς κατακτήσεως.

Ἐν τοσούτῳ, ἡ μᾶλλον ἡ ἥττον ἐλπίς τῆς ἐκ τῆς κατακτήσεως αὐτῆς ἀφίσεως, διελύετο. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ 1830, ζωηρῶς κινούμενη ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν γνώμην, ἐπεκαλεῖτο φανερά τὴν θέλησίν της εἰς τὸ νὰ ἀποικίσῃ τὸ Ἀλγέριον. Τοῦτο ὑπῆρξε νέξ φάσις εἰς τὴν ἀνενέργειαν τῆς βρετανικῆς φίλιαι. Ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι ἡ Γαλλία θέλει ἔχει ἑκατὸν πενήκοντα λεύγας παραλίαν εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀπέναντι καὶ κατὰ τριῶν ἡμερῶν ἀπόστασιν τοῦ Τουλόνο, ἡ πρόβλεψις τῆς προόδου, τὴν ὁποίαν ἠδύνητο νὰ φέρῃ ἡ αὐξήσις αὐτῆ, ἂν καὶ ἤθελον εἰσθαι τόσον ἀκριβῆς εἰς τὸ ναυτικόν

σύστημα πρὸς τὰ κάτω τῆς αἰθούσης ὅπου ἦτον ἡ ἀνθρακία ἐπὶ τῆς ὁποίας εἴησε τὸ πρόβατον.

— Ἄ! νὰ τὸ κερμάπι! ἐφώνησεν ὁ διερμηνεὺς· μπράβο! ἐπέρασε; ὄλους τοὺς ἄλλους, Καρά—Ὀγλου.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους, λαβῶν ἐν κομματίον ἐψητοῦ μὲ τὰ δάκτυλα, ἄρχισε νὰ τρώγῃ.

Ἡ δρετικτὴ εὐωδία ἣτις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ πινακίον ἄρχισε νὰ κατευνάζῃ τὸν Φριδερίκον ὥστε νὰ τὸν κινήσῃ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν περίστασιν. Μ' ὄλον τοῦτο εὐρίσκετο πολὺ ἐμπεδευμένος· δὲν ἔβλεπε μῆτε μαχαίρια μῆτε δίκρανα (πικραῖνα), καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἄπειρος ἀκόμη τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τρώγουν οἱ Ἀνατολίται, καὶ ἡ ὄρεξις του ἦτον ἐρεθισμένη, ἔπρεπε, ἐκὼν ἀκίω, νὰ ἀποφασίσῃ τέλος πάντων νὰ καύσῃ τὰ δάκτυλά του.

— Ἐ Κύριε! εἶπεν ὁ διερμηνευτὴς, κατὰ τρώγων μὲ ὄρεξιν τὰ κομμάτια, τί σὰς φαίνεται ἡ μαγειρικὴ τοῦ Καρά—Ὀγλου;

— Ἐξαίρετος! εἶπεν ὁ Φριδερίκος, καὶ νομίζω ὅτι εἶναι πολὺ γυμνασμένους εἰς τὴν τέχνην αὐτήν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ πινακίον, ὁ Καρά—Ὀγλου; ἐπανῆλθε κρατῶν μίαν χάλκινον λεκάνην γεμάτην ὕδωρ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλεον δύο πλακίδια σαπουνίου ἔχοντα τὴν εὐωδίαν τοῦ ῥόδου, διὰ νὰ νυφθῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ ξένοι. Ὁ Φριδερίκος καὶ ὁ διερμηνευτὴς, ἐσφόγγισαν τὰ δάκτυλα καὶ τὸ στόμα εἰς ἐν μικρὸν προσόφιον κεντημένον· εἵπειτα ἐν εὐρύχωρον ποτήριον ὕδατος ψυχροτάτου ἐτελείωσε τὸ γέμμα.

— Ἄς ὑπάγωμεν εὖρα εἰς τὸν καφέ, ἐπα-

μας, εἰς τὴν ἐπιβροήν μας πρὸς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ὅλα ταῦτα ἐτάραττε τὴν ἡσυχίαν, προσέβαλε τὴν θρησκυετικὴν ὑπερηφάνειαν τῆς καλῆς μας συμμάχου. Νὰ γένη πόλεμος διὰ νὰ μᾶς χεῖσουν νὰ ἐκκενώσωμεν τὸ Ἀλγέριον δὲν ἦτο μ' ὄλον τοῦτο πρᾶγμα εὐκόλον. Ἦθελε εἰσθαι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐβάλλετο εἰς τὸ πῦρ ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος. Τὸ ῥαδιουργεῖν ἐκρίθη καλῆτερον ἤτο καὶ ἀσφαλέστερον καὶ ἥττον πολυέθορον.

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔκαμεν ἄλλο πρᾶγμα εἰς δώδεκα ἡμέρας ἔτη· Μᾶς ἄρτηεν ἐν πρώτοις νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς ἀρήσῃ τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τῶν θαλασσῶν. Ταυτοχρόνως ἔβαλε τὸν πόδα της εἰς τὴν Πορτογαλίαν, καὶ ἀνέλαβε ἐπὶ τοῦ ἀξιολόγου τούτου τόπου τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ δηλητήριον κυριότητα ἐκείνην, ἣτις τὸν κατέστησε καθ' αὐτὸ Ἀγγλικὴν ἀποικίαν. Ταυτοχρόνως διήγειρε τὴν Εὐρώπην καθ' ἡμῶν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκεραιότητος τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου, καὶ πραγματικῶς διὰ νὰ μᾶς σμικρύνῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συμμάχου μας, τοῦ πασσαῦ τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος ἦτο πολλὰ πλησίον τῆς Ἀλγερίας, καὶ πολλὰ φίλος τῆς Γαλλίας ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν ἐρεθίσῃ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸ μῖσος τοῦ λεγομένου συμμάχου μας.

Ἀφοῦ ἐπίτυχε κατὰ τι τὸν σκοπὸν της ἐκ τοῦ μέρους τούτου, καὶ κατέστησε τὴν Συρίαν εἰς ἀναρχίαν χωρὶς ὠφέλειαν τοῦ ἀγγλικοῦ ἐμπορίου, ἡ πολιτικὴ τοῦ Σαιντ Γιάμες ἀνεκάλυψε ἄλλον νέον προμηχῶνα. Ἡ Ἰσπανία διεφύλαξε, διὰ τῆς μεσολαθήσεως τῆς Κυβερνήσεώς της, φιλικὰς μετὰ τῆς Γαλλίας σχέσεις. Χάρης εἰς τὰς προσπάθειαι τῶν ἀγγλων ὕπουρ

νέλαθεν ὁ διερμηνευτὴς, διότι ἐδῶ δὲν εὐρίσκετε βέβαια εἰμὴ κιαμπάμπια ἢ προβατόκρεας μὲ ὄρυξιν . . . Ἄλλ' εἶπέτε μοι παρκακῶ ἢ πόσον νομίζετε ὅτι ἐπληρώσαμεν;

— Στὸν Θεόν μου, δὲν γνωρίζω νὰ σὰς εἶπω, ἀπὸ κρίθη ὁ Φριδερίκος.

Ὁ διερμηνεὺς ἐπροσκάλεσε τὸν Καρά—Ὀγλου, καὶ, μὲ τὴν μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ ξενόδοχου, θαυμάσαντος τὴν τόσην μεγαλοδορίαν, ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ τραπέζιδίου δύο γρόσια (60 λεπτά).

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ.

Εἰς ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπερησίαν τῆς Ὀθωμανικῆς εἰς Παρισίους πρεσβείας τούρκος προσεκλήθη μίαν τῶν ἡμερῶν διὰ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ἐνὸς Γάλλου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε μεγίστην γνωριμίαν. Ὁ γάμος ἐγένετο εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου καὶ παρευρεθῆ ὁ τούρκος κατὰ τὴν δευρισμένην ὥραν. Ἀρχισεν ἡδὴ νὰ γίνετα, ἡ τελετὴ καὶ ὄλοι οἱ προσκεκλημένοι ἦτον ἐπὶ ποδῶ· καὶ ἀσκεπτεῖ τὴν κεφαλὴν, ἐκτὸς τοῦ τούρκου, ὁστις μὴ ὦν συνειθισμένος ἐφόρη τὸ κάλυμά του (φέσι) ἐστολισμένον μὲ τὸν μακρῦτατον ἡμιμικρυσμένον κροσσωτὸν (φοῦντα). Ἦλθε ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐμελλε νὰ γένη ἡ παρὰ τοῦ ἱερέως εὐλογία τοῦ γάμου, καὶ νὰ ἐκφωνηθῆ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀνήκουσα πρὸς τὸν Θεὸν προσευχή. Ὅλοι ἐσταντο μὲ εὐλάβειαν καὶ προσοχὴν καθὼς καὶ ὁ τούρκος ὁστις δὲν ἔκαμε εἰμὴ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν ὠμῆν, στρίφωρον ὁλοῦν τὸν μυστικὰ του. Τοῦτον ἴδων ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὑπη-

γῶν, ἡ Ἰσπανία παριόθη εἰς τὴν ἰδιότροπον καὶ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν τοῦ Ἑτκαρτέρου, κινουμένου κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Βρετανικοῦ πρέσβεως. Ὀλίγον ἐλείψε νὰ γένη ἡ Ἰσπανία, κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην, ἐχθρὰ τοῦ τόπου τοῦ ὁποίου ἡ γειτονία καὶ ἡ πάλαι συμμαχία τῆς ἐνέπνεον τὴν πλέον φυσικὴν συμπαθείαν.

Δὲν ἀνυπόμεινον παντελῶς τὰς κατὰ καιρὸν κατακτήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἡ Ἀγγλία εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὴν προκυματικὴν ἐκστρατείαν της εἰς τὴν Νέα—Ζελανδίαν, τὸν θυμὸν της ἐναντίον τῆς κατακτήσεως τῶν νήσων Μαρτίων, τοῦ Ἄδεν καὶ τοῦ Βουσχίρ, τῆς Βυριτοῦ καὶ τῆς Πτολεμαίδος, μεταβληθέντα εἰς ἀσφαλῆ φρούρια εἰς τὰς χεῖρας της αἰτινεῖς δὲν ἐπιστρέφουν ποτὲ τίποτε ἀφ' ὅσα κατάσχασι. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι πλέον ἢ ἄπαξ ἤδη διευθύνθησαν ἐναντίον τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ Τουναίσιου, γειτονίσεως τῆς Ἀλγερίας, καὶ φίλης τῆς Γαλλίας, ἀπειλαὶ ταραχῶν καὶ ἐπεμβάσεως. Τώρα, ἰδοὺ δεῖ, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἀγγλικὴ ἐπιβροή ὑπέστη καταστροφὴν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τὸ Διδάνιον διακηρύττει τὸν πόλεμον εἰς Τούνεσι, τὸ Διδάνιον τὸ ὁποῖον δὲν ἐκτελεῖ τίποτε χωρὶς νὰ παρακινήθῃ ἀπὸ διπλωματικὰς εἰσηγήσεις.

Δὲν θέλομεν νὰ ἰεμμένωμεν εἰς τὴν σειρὰν αὐτῆν τῶν παραπόνων. Δὲν φρονοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν πικρὸς κατὰ τὰ ἐθνικὰ μίσση λόγους, οὐδὲ εἴμεθα παντελῶς ἐχθροὶ τῆς Ἀγγλίας οὐδὲ ἐναντίοι τῆς συμμαχίας της. Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι φανερά, εἰς τὰ κλήττου ὅλα τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν εἰμὴ μόνον νὰ προσθίσωμεν ἕνα μόνον

ῥέτης μὴ ἀποβαλόντα οὐδὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὠραν τῆς προσευχῆς τὸ κάλυμα τῆς κεφαλῆς του, ἔκαμε πρὸς αὐτὸν νεῦμα ἄλλ' ὁ τούρκος δὲν ἐνόησε, καὶ ἔμεινε εἰς τὰ ἴδιά του Ὁ ὑπηρέτης ἀθημονῶν ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, ὃ τοῦ ὠμίλησε εἰς τὸ ὠτίον διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὸ κάλυμά του. « Δὲν θέλω νὰ ξυρῶ, ἀπήνητησεν ὁ τούρκος, ἡμεῖς δὲν τὸ συνειθίζομεν. » — Θυμωθεὶς τότε ὁ ὑπηρέτης, ἀρπάξει τὸ κάλυμα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ τούρκου καὶ τὸ ῥίπτει μὲ ὄρμην ἐπὶ τῆς παρακειμένης καθέδρας. Πειραχθεὶς ὁ τούρκος ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ ὑπηρέτου, λαβῶν τὸ κάλυμά του ἀπῆλθε θυμωμένος καὶ πνέων ἐκδίκησιν. Προσελθὼν ὅθεν εἰς τὴν Πρεσβείαν του καὶ παρκαβῶν τὸν διερμηνεῖα της ἔδραμε πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν ἐκθίσεως τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερον εἰς τὸν γάμον ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὑπηρέτην. Ὁ ὑπουργὸς, ἀφοῦ ἄρτησεν αὐτὸν νὰ εἴπῃ ὅσα ἤθελε παράπονα, καὶ νὰ ζητῇ ἐπομένως τὴν ἀνήκουσαν ἰκανοποίησιν, ἀπήνητησεν εἰς αὐτὸν τὰ ἔξης. « Ἐφάντημα, τοῦ λέγει, μὴ ἀδημονῆτε κάθε τόπος ἔχει καὶ τὰς συνθέσεις του· ὑμεῖς συνειθίζετε νὰ ἔχετε τὴν εὐλάβειαν εἰς τοὺς πόδας, καὶ διὰ τοῦτο μᾶς ἀνυπόχετε νὰ ἰεκβάλωμεν τὰ ὑποδήματά μας ὅταν θέλωμεν νὰ ἐμῶμεν εἰς τὰ ἔξωμια σας, ἡμεῖς οἱ Γάλλοι ἔχομεν τὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅθεν ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὴν συνθέσιν μας ταύτην, ἀφοῦ μάλιστα εἰδοποιήθητε ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην. » Ταῦτα ἀκούσας ὁ τούρκος, καὶ μὴ ἔχων τί νὰ ἀπολογηθῇ, ἀπῆλθε μεταμελημένος καὶ ψυθιρίζων τὰ ἀκόλουθα. « Ὅτιλέ ὑπὲρ γκερτζέκ, μποκουοῦ γεντιμ ! »

λόγον, δεχτείς είναι ότι ο ύπουργός μας έλλειπει πολύ εκ του χρέους του αν δεν εύρίσκειται πάντοτε έτοιμος να προσβάλλη τα αδύνατα μέρη της, εις την πρώτην βαρείαν ύδριν ητις ήθελε μάς γείναι εκ μέρους της.

— Μία ιδιαίτερα επιστολή της 1 'Ιουνίου, από Τιφλίς, εις την Γεωργίαν, περιέχει την ακόλουθον περί της καταστάσεως της Περσίας έκθεσιν.

Ο Κ. δε Νειδάρτ, υιός του νέου γενικού διοικητού των υπερχακκισίων επαρχιών, έπέστρεψεν από την εις Περσίαν αποστολήν του. Κατά την διήγησιν των συνοδευσάντων αυτόν αξιωματικών, ο εύρισκόμενος μεταξύ Ταβρίτζ και Τεχεράν τόπος, ο τόσον άνηθρός άλλοτε, δεν είναι ήδη είμη έρημος, όπου οί ταξιδευταί δεν εύρίσκουν κανέν καταφύγιον έναντίον της αστασίας των καιρών και αυτά τα αντικείμενα της πρώτης ανάγκης δέν προσφέρονται από τους κατοίκους, καταντήσαντες και αυτοί εις μεγάλην δυστυχίαν. Τό πλείστον μέρος των χωρίων κατεστράφησαν. Η καλλιέργεια των αγρών και των περιβολίων εγκατελείφθη. Οί χωρικοί, ταλαιπωρηθέντες, θανατοθέντες από τους άτάκτους στρατιώτας διασπαρμένους εις τον τόπον, έλαβον τό μέρος να αποσυρθώσιν εις τό έσωτερικόν, μακράν των όθων. "Αν ή κατάσταση αυτή των πραγμάτων εξακολουθήση ακόμη όλίγον καιρόν, ή Περσία θέλει διακινδυνεύσει την ανεξαρτησίαν της, και θέλει γείνει εύκολως τό λάφυρον του τυχόντος κατακτητού.

Ο περσικός στρατός κατήντησεν εις την πλέον άθλιαν κατάστασιν. Οί Γάλλοι αξιωματικοί, τους οποίους ο Σάχ έμίμνησε διά την εκπαίδευσιν του πυροβολικού σώματος και του πεζικού του, έχασαν πᾶσαν έλπίδα να τό εκπαιδεύσουν. Η κατάσταση των αξιωματικών τούτων κλονίζεται δέν έλαβον πρό πολλού κανένα μισθόν, και δέν περιμένουν διά να επιστρέψουν εις την Γαλλιαν παρά να λάβουν έν μέρος από τους δεδουλευμένους μισθούς των. Οί στρατιώται μη πληρονομούμενοι πλέον τακτικώς, έχουσι απέχθειαν να καθυποβάλλωνται εις τους κανόνας της τακτικής και δέν ζητοῦν είμη την περίστασιν να λειποτακτήσουν από τό σώμα των.

Ο Σάχ της Περσίας είναι έτών τριάκοντα πέντε, χλωμός, και αδύνατος κράσεως, πάσχωσι πάντοτε. Όμοιος με τον Σουλτάνον της Κωνσταντινουπόλεως ο περσικός μονάρχης ζητεί να λησμονήση, με τον εις τό έσωτερικόν του παλατιού του κατακλεισμόν, τάς φροντίδας του βασιλείου του, τό όποιον αφήνει να εξαθλιούται και να σφαιρίζεται. Οί αξιωματικοί Ρώσοι είνεσι έσυνώδευσαν τον Κ. δε Νειδάρτ έμεινον έστατικοί μη ιδόντες εις την αύλήν του Σάχ κανέν ίχνος από την λυμπρότητα εκείνην με την όποιαν έπεριστοιχούντο άλλοτε οι μονάρχαι της Περσίας. Οί σωματοφύλακες οίτινες έσυνώδευον τον πρίγκιπα ήσαν ένδεδυμένοι με ξεσχισμένα ένδύματα και δέν είχαν ουδέ έμβάδας (παπούτζια).

— Έσχάτως ανεράνη εις Λονδίνον μία άλληλογραφική εικονογραφία (caricature) του όποιου ή περιγραφή είναι αξιοπερίεργος. Η έπιγραφή του παραδόξου τούτου σχεδίου είναι. Δέν ύπάρχει κα π ν ός ά ν ε υ

π υ ρ ό ς. Ίδου ποιόν είναι τό αντικείμενον αυτής: οί ύπουργοί είναι συναθροισμένοι τρυγύρω εις μίαν θαμβαν την όποιαν ο Ο Κονέλος έβρίψεν εις τό μέσον της βουλής, και περιμένουν με αγωνίαν την έκρηξιν. Ο Λόρδος Στάντλεϋ, με την συνείθη τάλμην του, προβαίνει εις τό μέσον ή λέγει, « αρήσαστε έμε, έγω δύναιμι να την σβύσω » αλλά κρατείται από τον σίρ Γιάμης Γραάμ δεχτείς τον λέγει « Ότι δέν θέλει κάμει άλλο παρά να κάψη τα δάκτυλά του. » Ο Λόρδος Έλιότος, με μίαν συρίγγα εις την χείρα, άντλεί ύδωρ από έν άγγειον τό όποιον φέρει την έπιγραφην : α ψήρισμα π ε ρ ι τ ω ν ο π λ ω ν , ο και διευθύνει επί της βόμβης εργασίας αι όποιαί δέν αποβαίνουν κατ' ευχην, ένω ο πρᾶος και ειρηνικός Λόρδος Γρίϋ, πολύ συγχυσμένος διό τό μέρος του, ζητεί έν τάχει εις τό βιβλίον των θεσμών την σελίδα ένθα αναφέρονται τά συμπόσια (meetings). Ο σίρ Ροβέρτος Πήλ, με φυσιογνωμίαν την πλέον ήσυχον εις τον κόσμον, λέγει « Μη σάς μέλει, αυτή θέλει σβύσει μόνη της, » και ο δουξ του Βελγικόνος δε τις ειδε πολλά τοιούτου είδους πράγματα και δέν ήδύνατο να μήν πειραχθή, ευχαριστείται να του είπη « Ναι, αλλά δύναται και να ανάψη και να μάς κατακάψη. » Εις τό βάθος, έφαινετο ο μέγας δημαγωγός (Ο Κονέλλος) με μίαν δάδα εις την χείρα, δεχτείς ανεχώρει με τάς τζέπας γεμάτας από άργύριον.

— Η Ίσπανοί επαναστατήσαντες κατά του αντιβασιλέως Έσπαρτέρου, ήδυνήθησαν επί τέλους να τον κινήσουν, και να τον καταδιώξουν, δεχτείς μόλις έσώθη διά της φυγής, εις τά άγγλικά πλοία. Ίδου, λέγει μία Γαλλική Έφημερίς, παραδείγματα χαρακτηρίζοντα την Ίσπανικήν γενναιοφυχίαν.

Έννεακόσιοι βουλαί, βομβών, γρενάτων και κανονίων, έβρίθησαν εις την πόλιν της Σεβίλλης. Τίποτε δέν ήδυνήθη να κλονισή την σταθερότητα του στρατηγού Φιγουέρα, δεχτείς την 23 'Ιουλίου, απεκριθη εις τον Έσπαρτέρου « όταν μάς λείψουν τά πολεμοφόδια, αι πέτραι και τά κρημνίσματα τά όποια μάς κάμετε μάς άρκουν. »

Ο Φιγουέρας, δεχτείς υπερασπίσθη τόσον ένδόξως την Σεβίλλην έναντίον του Έσπαρτέρου, έγραφε, την 20 'Ιουλίου, εις την σύζυγον του « Καλήμου Μαρία, ο έχθρός άρχισε να μάς πυροβολή δυνατά. Θέλω καταβάλει πᾶσαν προσπάθειαν διά να τον αντιπυροβολίσω και έγω, καθώς και τον πυροβολώ εξαίρετα προξενών εις αυτόν μεγάλην θραύσιν. Μην ανησυχής παντελώς. Μ' όλον τουτο, εάν φοβείσαι τάς βόμβας εις την οικίαν, σε αφήνω έλευθέρην να μεταφρεθής όπου θέλεις. Έλπίζω να αποδώσι κατ' ευχην οι άγωνες μου. Υγείαινε. »

Ίδου ή απάντησις της Κας. Φιγουέρας. « Αγαπητέ μου Φραγκίσκε, πρό πολλών ήμερών απεφάσισα να περιμένω εις την θέσιν μου, ως οι στρατιώται, την τύχην την όποιαν ο Θεός, ο Σωτήρ ήμών, θέλει εύδοκήσει να μου άπονέμη. Έδώ θέλω αλλάξει τάς πληγάς των υιών μου και τάς εζικάς σου, εάν επιστρέψετε πληγωμένοι και ή αναχώρησίς μου θέλει είσθαι λειποταξία αναξία της συζύγουσιν, αναξία της μητρός των τέκνων σου »

— Γράμματα ως λέγουσιν, έφθασαν ένταύθα εκ Λονδίνου, των όποιων τό περιεχόμενον είναι πολύ χαροποιόν διότι άναγγέλουσι την περί έκτάσεως των Έλληνικών όρίων συγκατάθεσιν των τριών Συμμάχων δυνάμεων, τουτου ένεκα ο Βασιλεύς προσεκάλεσε σήμερα εις την αύλήν τους ύπουργούς μας έν στολή επί Β. Άμαξών.

— Με τό σημερινόν Άγγλικόν άτμόπλοον έφθασαν Έφημερίδες, δι' ών δεδαιούται, δεχτείς εις την Βουλήν των Αντιπροσώπων έγινε τό η 3 Αύγουστου, ε. ε. νέα και σφυδρά συζήτησις περί των πραγμάτων της Ελλάδος. Κατ' αυτήν ο Βουλευτής Κόγγραχ επανέλαβε την πρότασιν του να υποβάλη τό Υπουργείον ένάπιον της βουλής όλην την περί Ελλάδος άλληλογραφίαν. Μετά τουτον ο Λόρδος Πάλμερστον προσέβαλε τό Υπουργείον ως ήρημόν και τότε άναστάς ο Πήλ έδεδαίωσε την πολλήν ύπερ της Ελλάδος συμπάθειάν του και την πολιτικήν επέμβασιν της τριπλής Συμμαχίας, παρατηρήσας, δεχτείς κατ' αρχάς μιν θέλει είσθαι αυτή πραινετική, και επί τέλους ύποχρεωτική.

— Χθές τό έσπίρις συνεκροτήθη Υπουργείον Συμβούλιον, τό αντικείμενον του όποιου δέν γνωρίζομεν.

— Χθές απέβωσεν, μετά όλιγοήμερον άπθένειαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Άργολίδος Κ. Γεράσιμος μέλος της Ιεράς Συνόδου αφήσας λύπην άπαρηγόρητον εις τους ήσυχαστήριθους συγγενείς και φίλους του. Αιώνια σου ή μνήμη αξιομακάριστε Γεράσιμε!

Σήμερα τό πρωί 14. έτελειθη ή κηδεία του άποθανόντος Μητροπολίτου Άργολίδος με τάς εις τον βαθμόν του ανηκούσας τιμάς.

— την 27 'Ιουλίου όθωμανός τις έρχόμενος μετά της συζύγου του εκ Δαμασκού εις Βηρυτόν έγινε ύθμα της ασχρηστίας έπίδουλης των έχθρών του, οι όποιοι μη δυνάμενοι να εύχαριστήσωσι τό άγριον πάθος των έντός της πόλεως καιροφυλακτήσαντες έρόνευσαν καθ' όδον και τον άνδρα και την γυναίκα. Αί άρχαι μ' όλας τάς αυστηράς έρεύνας, άχρηστώρας δέν έδυνήθησαν να ανακαλύψωσι τά ίχνη των δολοφόνων ή είδος της Δαμασκού όμως κατά τά λοιπά φαίνεται ασφαλές τής προλαβούσης.

— Νεανίας τις Άρμένιος, ύποδηματοποιός τό επαγγέλμα, πέρυσιν έξομώσας τον χριστιανισμόν είχε δεχθή αυθορμητως τον Μωαμεθανισμόν, ονομασθείς Μεχμέτ: αυτός ούτος μεταπαρέλευσιν ήλίγου καιρού μετμεληθείς διά τουτο άπεδήμησε, και διατρίψας κάθ' έναν εις την Ελλάδα και Συμύρην επανήλθεν υπό σχήμα εύρωκαϊκόν, και έζη πλέον ως χριστιανός: έσχάτως δε γνωρισθείς από Όθωμανούς τινας άπήχθη εις τό δικαστήριον, και έρωτηθείς άπηνήθη τον Μωαμεθανισμόν, παραδειχόμενος τον Χριστιανισμόν. Κατά δέ τον κοινόν νόμον παρακινήθει τρις εις τό Υπέρτατου Συμβούλιον για έμμελή εις την Μωαμεθανισμόν, και μη ένδους, απεκεραλίθη την παρεβύσαν δευτέραν ως μουρτεδδ εις τό Παλήκ—Παζάρι της πόλεως, ένδεδυμένος εύρωπαιστί, και φορών τό καπέλον.

(εκ διαφόρων Έφημερίδων)

ΕΓΧΩΡΙΑ.

— Πληροφορούμεθα μετά θετικότητας ότι ο Δήμος Σύρου διά της Δημοστυνομίας Σύρου διώρισεν Έπιτροπήν τους Κ. Κ. Κωνσταντίνον Βουτζίνον, Ίω. Π. Ξανθάκη, και Α. Π. Βιτάλην διά να ενεργήσωσιν όσους δύνανται εκουσίως συνδρομητάς διά την επιπέδωσιν και τον καλωπισμόν των δημοσίων οδών της πόλεως, και εν γίνει της Νήσου, διατάχθη δέ η έπιτροπή αυτή να συνηνοηθή μετ' εκείνης της Έρμουπόλεως ούσης διορισμένης και ταύτης επ' αυτόν τούτω, μετά της οποίας ο Δήμος Σύρου έχει συγκοινωνίαν και τα συμφέροντα είναι αναμειγμένα μεταξύ των, να συνηνοηθή λέγει μ' αυτήν και να σχηματίσωσιν εκ συμφώνου εν Ταμείον και ακολουθώς να ενεργώσιν βαθμηδόν την επέδωσιν και τον καλωπισμόν των αναγκαιωτέρων οδών της Νήσου, ως είναι η άγουςα προς το Λοιμοκαθαρήριον, η συγκοινωνούσα την μίαν πόλιν με την άλλην καλουμένη των Πλακακιών, και η άγουςα τους Νεροφόρους και των δύο Δήμων μέχρι της Πηγής (Βρύσιως ύδατος).

Το κοινόν χαίρει μεγαλως θεωρών ότι ο Δήμος Σύρου ήρχισε να συναισθάνεται βαθμηδόν τα συμφέροντά του, και να συνενώνεται μ' εκείνον της Έρμουπόλεως διά να ενεργώσιν εκ συμφώνου πράξεις άγούσας αίσια εις αυτούς αποτελέσματα.

— Είς το προλαβόν φύλλον μας ανεφέραμεν περί της διαδοθήσης φήμης της παραίτησεως του Κ. Δημάρχου μας επληροφόρηθημεν άκοσούτως μετά θετικότητας ότι ο Κ. Δήμαρχος εξήτησε τω όντι την παραίτησίν του από την Β. Διοίκησιν, αλλά δεν ενεκρίθη, ως λέγεται, διά τους εκτεθέντας παρ' αυτής λόγους. Λέγεται, προσέτι ότι η Β. Διοίκησις λαβούσα υπ' όψιν τας δυσχερίας τας οποίας εξήθεσεν και διά τας οποίας ήναγκάσθη ο Δήμαρχος, να αίτήσῃ την παραίτησίν του, έδωκε τας πλέον χρηστάς ελπίδας περί της όσον ούπω εξοκλήνσεώς των, και περί της κατ' ευχην άποδύσεως των δημοτικών πραγμάτων μας.

— Έφθασε κατ' αυτάς εις την πόλιν μας μετ' α της έρασμίας ούζυγου του ο στρατηγός Κ. Γκαβειλας προερχόμενος από Τήνον όπου υπήγεν, ως λέγεται, χάριν ευλαβείας, διά να παρευρεθή εις την Ευαγγελιστριάν την ήμέραν της έορτής της Κοιμήσεως. Τον εξ' Αθηνών πλούντου τούτον έκαμε μετ' το έθνικόν πλείον η' Αθηνά, μετά του όποιου και έφθασεν ενταύθα, και μετ' το όποιον ανεχώρησεν παλιν εις Αθήνας.

— Περιερχόμενος τις την νύκτα την πόλιν μας έμβαίνει εις άπορίαν μη δυνάμενος να εξηγήσῃ την εκ των συνειθησμένων μερών έλλειψιν των φώτων ως εις την οδόν του Απολωνος υπάρχουν άραγε ως πρότερον οι φανοί της πόλεως, λέγει εν εκυτώ, η έλλειψαν διόλου; αν υπάρχουν, διατι δεν φωτίζουν; αν δεν υπάρχουν, έγινε τιττω δι' οικονομίαν άραγε!

— Οι νυπτοκλέπται ως μανθάνομεν κάμνον μεγαλως προόδους και αν είναι αληθές τούτο, καλήν οικονομίαν κάμνομεν μετ' τους φανούς μας, οτινεις τουλάχιστον εφώτιζον την νυκτοφυλακήν μας.

— Είς το Λοιμοκαθαρητήριον εκλάπησαν

περί τα 100 τάληρα και εν χρυσοῦν ώρολόγιον εις ένα καθαρίζομενον έμπορον η ύποψία είναι εις τους φύλακας, οτινεις εβλήθησαν υπό φύλαξιν δια γένουον αι άνήκουσαι ανακρίσεις.

— Λέγεται ότι εις εκ των εις Αθήνας λογιστών, φοραθείς επί καθυστερήσεϊ 10,000 δρ. περίπου του δημοσίου, έγινε εν άφαντος, ούδέ γνωρίζεται που διαμένει αν τούτο έχετε αληθείας προλαβάνομεν να ειπωμεν ότι λογίζεται πολυ προτιμητέα, η μετά τιμιότητος παραίτησις εκ της δημοσίου υπηρεσίας ενός υπαλλήλου, παρ' η εις αυτην διαμονή αυτου με την κατάχρησιν του δημοσίου.

— Κατ' αυτάς έγινε εν η' αλλαγή του εις νοσοκομείον Φαρμακοποιου μας, Κ. Αντωνάκη αντικατασταθέντος δι' άλλου νεωστί σταλλέντος απ' Αθήνας. Η αντικατάστασις αυτη έγινε εν, ως λέγεται, διότι ο πρώτος δεν ειχεν εισίτι διπλωμα της Κυβερνήσεως αν τούτο αληθείη, δεν δυνάμεθα να εννόσωμεν την αιτίαν, δια την όποιαν άπειοήθη το αδελφάτου να δώσῃ εις αυτον την άδειαν διά να απέλθῃ εις Αθήνας και λάθῃ το άνήκον διπλωμά του, ενω το εξήτησεν ο ίδιος δι' αναφοράς του πρότινων μηνών, ως πληροφορούμεθα τέλος πάντων νομίζομεν ότι έγινε μέγα άδικον εις τον γνωστόν δια τα προτερήματά του παλαιόν υπάλληλον τούτον, οστις όχι μόνον εξεπλήρη μετ' την πάσαν ακρίθειαν τα εις την φαρμακοποιείαν χρέη του, άλλ' έτι έγινε το μέγας βοηθός εις τας χειρουργικας έργασίας του καταστήματος, αλλάζων και περιποιούμενος τους πληγομένους.

— Κανέν νεώτερον εκ της πρωτευουσής μας, τα πράγματα μένουσιν εις την αυτην κατάστασιν, μετ' την άρξιν του Κ. Κολέττη θέλουσιν λάθει ίσως κάποιαν μεταβολήν. Είς την έλευσιν του Κ. Τρικούπη δεν ήκολούθησε τίποτι αν και έρεθησαν όχι ολίγα.

— Κατεσχέθησαν άρτίως εις το εν Αθήναις Γενικόν Ταχυδρομείον το φύλλον του Αριθμου 250 της εν Σμύρνη εκδιδομένης Αμαλθείας, ως περιέχον άρθρα τινα εξ' Αθηνών πραγματευόμενα περί των παρόντων πραγμάτων ως και τινα νεωστί διευθυόμενα αντίτυπα του φυλλαδίου, περί του όποιου εις τον Αριθ. 459 ανεφέραμεν. (Αϊών)

— Λέγεται ότι κατ' ας τελευταίας ειδήσεις, ελθούσας εκ Λουδίνου περί των πραγμάτων της Ελλάδος το εκείσε συμμαχικόν Συμβούλιον σκοπεύει να επεμβῃ και εις αυτά τα πολιτικά του τόπου μας μετ' το ερχόμενον δε άτμόπλου λέγεται ότι φθάνει και περ' τούτου πρωτόκολλον.

— Την στιγμήν ταύτην διεδόθη εις την πόλιν μας ότι ο κύριος Σ. Τρικούπησ διαρίσθη Γραμματεὺς της έπικρατίας επί των Έξωτερικών, των Εκκλησιαστικών και της Δημοσίου Εκπαιδεύσεως, ο δε κύριος Γ. Κουτουριώτης των Ναυτικών και της Δικαιοσύνης, και το Χαρτοφυλάκιον της Γραμματείας των Στρατιωτικών και εκεινης των Οικονομικών προσωρίσθη διά τον κύριον Ίω. Κολέττην. Τους διαρισμούς τούτους δεν δυνάμεθα να θεσπισώσωμεν τόσω δε μάλλον καθόσον ήξυρόμεν ότι ο κύριος Τρικούπησ εξεφράσθη χθές εις τινα των φίλων του ότι δεν δέχεται την θέσιν του ύπουργου ανεν προγράμματος και ως λέγουσ αι απαιτήσεις του είναι μεγαλήτεροι εκεινων του Μαυροκορράτου. (Τηλέγ)

— Γράφουσ από Κυθωνίας, την 9. Αυγούστου. — Ο καπετάν πασσας έφθασεν εις Μιτηλόνην περί τας αρχάς του τρέχοντος. Αμα έμαθε τούτο ο λαός μας, ενήργησεν άμείσως να συστήσῃ έπιτροπήν διά να υπάγῃ εις προσκύνησιν του Πασσα, και να αναφέρῃ τα κατ' α των αρχόντων παράπονά του κτλ. Τούτο μαθόντες και οι αρχοντες έσπευσαν και αυτοί άμέσως να υπάγουν εις συνάντησιν και προσκύνησιν του Πασσα, προς τον όποσον ήβλησαν να εκθέσουν και αυτοί εκ μερών των τα δίκαιά των. Ο πασσας ύποδεχθείς φιλοφρονως άμφοτέρα τα μέρη, τα απέπεμψε μετ' τον πλέον ειρηνικόν τρόπον, ύποσχεθείς μετ' ολίγον θέλει μεταβῆ και εις Κυθωνίας, διά να φέρῃ την τελείαν των πραγμάτων διάρθωσιν άμφοτερα τα μέρη έσύστησαν έπιτροπείαν και λογιστάς διά να φέρουν εις φως τους λογισμούς των. Ή μείνει γενέσθῃ και παλιν, Κύριος οίδει. Το χρέος μας από 2 εκκομιζομεν ανέθε εις 4. και τι θέλουσ εξεδευθόν άκόμη, παλιν Κύριος οίδει.

Αλλά περί του Έλληνικού μας ύποπροξένου τί να ειπῃ τις πρώτον και τί ύστερον! Ητον πολυ καλήτερον ανώνομάζετο Όθωμανικός παρ' Έλληνικός ύποπρόξενος, διότι όλη η φροντίς του, όλοι οι άγωνες του δεν άποβλέπουσ ειμή να υπερασπίζεσαι τους τούρκους μάλλον παρ' τους Έλληνας. Παραλίπω τα λοιπά, αναφέρω το τελευταίον μόνον δουλικόν κίνημά του, (και επ' αυτ' εννόησε και τα λοιπά.

Γνωρίζετε βέβαια τας γεννηθείσας παρ' της οθωμανικής Κυβερνήσεως προκηρύξεις άφορώσας την άπαγόρευσιν των νομισμάτων και τον περιορισμόν της τιμής αυτών κτλ. Αί προκηρύξεις αυται διεκοιμήθησαν και ενταύθα παρ' της έπιτοπίου εξουσίας, διά να λάθῃ περ' αυτών γνωσιν το κοινόν της πόλεως. Κανεις εκ των λοιπών ύποπροξένων και πρακτόρων των ξένων δυνάμεων δεν έλαθε μέρος μη διαταχθέντες περί τούτου από τους άνωτέρους των μόνος ο Κ. Σημιριώτης, ο Έλληνικός μας άντεπρόξενος διά να φανῃ φαίνεται πιστός ύπηρετής των τούρκων έλαθε μέρος, και συνταξτε την αναγκαίαν ευθύς προκήρυξιν, την έτοιχοκόλλησεν εις τας πλατείας και εις τα λοιπά δημόσια της πόλεως μέρη. Ίδου εν εξ' αυτου αντίγραφον.

Αριθ. 76.

Το εν Κυθωνίαις Β. Έλληνικόν και Ολλανδικόν ύποπροξενείον

Ειδοποιεί τους ενταύθα και την δικαιοδοσίαν του ύποπροξενείου τούτου παρενδημούσας ύπηκόους Έλληνας, ότι οφείλουσιν να απέχωνται του να διδωσιν η λαμβάνωσιν εις τας μετα των ύπηκόων της Υ. Πόρτας δοσοληψίας των τα παλαιά τουρκικά και ξένα νομίσματα, των όποιων άπαγορεύεται η κυκλοφορία, η να δέχωνται και διδωσιν τα κυκλοφορούντα εις άλλας παρα τας προσδιορισμένους τιμάς, να προσέχωσιν δε εις το να μη λαμβάνωσιν μηδ' δίδωσιν νομίσματα παρακεκομμένα, τρυπημένα η νύθτα.

Εν Κυθωνίαις την 2. Αυγούστου 1843. ο ύποπρόξενος Σ. Σημιριώτης (Τ. Σ.)